

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 13.2.2013
COM(2013) 77 final

SVEŽENJ UKREPOV ZA VARNOST PROIZVODOV IN NADZOR TRGA

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU IN EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU

**o izvajanju Uredbe (ES) št. 765/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne
9. julija 2008 o določitvi zahtev za akreditacijo in nadzor trga v zvezi s trženjem
proizvodov ter razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 339/93**

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2013) 35 final}

{SWD(2013) 36 final}

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU IN EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU

**o izvajanju Uredbe (ES) št. 765/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne
9. julija 2008 o določitvi zahtev za akreditacijo in nadzor trga v zvezi s trženjem
proizvodov ter razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 339/93**

(Besedilo velja za EGP)

1. UVOD

To poročilo vsebuje pregled izvajanja Uredbe (ES) št. 765/2008 (v nadaljevanju tudi „Uredba“) o določitvi zahtev za akreditacijo in nadzor trga v zvezi s trženjem proizvodov ter razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 339/93. Ta uredba se uporablja od 1. januarja 2010. Njen glavni cilj je zagotoviti, da proizvodi na enotnem trgu, ki so zajeti v zakonodaji Unije, izpolnjujejo veljavne zahteve, ki zagotavljajo visoko raven varovanja zdravja in varnosti ter drugih javnih interesov. Uredba zato določa okvir za akreditacijo in nadzor trga.

Poročilo je bilo pripravljeno v sodelovanju z državami članicami prek skupine „SOGS“, tj. skupina visokih uradnikov za standardizacijo in politiko ugotavljanja skladnosti, ter ad hoc skupine za nadzor trga „SOGS-MSG“. To poročilo zajema tudi oceno pomembnosti dejavnosti ugotavljanja skladnosti, akreditacije in nadzora trga, ki prejemajo finančno pomoč Unije, in sicer glede na zahteve politik in zakonodaje EU.

2. AKREDITACIJA

2.1. Nacionalni akreditacijski organi

Uredba (ES) št. 765/2008 prvič uvaja pravni okvir za akreditacijo. Uporablja se v prostovoljnih in zakonsko urejenih sektorjih. Njen namen je okrepiti akreditacijo kot zadnjo stopnjo nadzora v sistemu za ugotavljanje skladnosti in povečati zaupanje v rezultate ugotavljanja skladnosti ter se odzivati na potrebe trgov in javnih organov.

Uredba uvaja številna splošna načela in zahteve za nacionalne akreditacijske organe¹. Navedene zahteve so v skladu z globalno sprejetimi zahtevami, določenimi v ustreznih mednarodnih standardih ISO/IEC, čeprav se zdijo nekatere izmed njih strožje in presegajo zahteve iz veljavnih standardov. To velja v primeru zahtev, v skladu s katerimi se vzpostavi samo en akreditacijski organ v posamezni državi članici, se akreditacija izvaja kot dejavnost javnega organa, se akreditacija izvaja na nekomercialni in neprofitni osnovi ter akreditacijski organi ne konkurirajo organom za ugotavljanje skladnosti ali drugim akreditacijskim organom.

¹ Glej člene 4, 6 in 8 Uredbe.

Za izpolnjevanje zahtev Uredbe so morale države članice v svoje nacionalne akreditacijske sisteme uvesti različne spremembe. V nekaterih državah članicah je bilo potrebnih le nekaj sprememb ali le manjše spremembe, v drugih pa je bila potrebna znatna obnova nacionalnega sistema akreditacije. V nekaterih primerih je bilo treba združiti številne akreditacijske organe. Vse države članice ter države Efte in Turčija so vzpostavile nacionalne akreditacijske organe².

Postopek prestrukturiranja in prilagajanja Uredbi je zdaj večinoma zaključen, konsolidacija pa še poteka, pri čemer je treba v nekaterih primerih nacionalne akreditacijske organe v njihovem nacionalnem okviru še okrepiti.

2.2. Čezmejna akreditacija

Uredba določa, da bi morali organi za ugotavljanje skladnosti akreditacijo zahtevajo v državi članici, v kateri imajo sedež. Kljub temu lahko organ za ugotavljanje skladnosti akreditacijo zahteva drugje, in sicer v naslednjih treh primerih :

- (1) zadevna država članica ni vzpostavila nacionalnega akreditacijskega telesa;
- (2) nacionalni akreditacijski organ ne izvaja akreditacije za dejavnost, za katero se zahteva akreditacija;
- (3) ustrezni nacionalni akreditacijski organ je bil v medsebojnem strokovnem vrednotenju negativno ovrednoten.

Do zdaj se prvi primer še ni uresničil, saj so vse države članice vzpostavile nacionalni akreditacijski organ. Pogostejša sta drugi in tretji primer, saj vsi nacionalni akreditacijski organi ne izvajajo celotnega obsega dejavnosti.

Medtem ko so se določbe v zvezi s čezmejno akreditacijo izkazale za razmeroma jasne, je vprašanje mednarodnih organov za ugotavljanje skladnosti z več lokacijami in oddaja naročil podizvajalcem, v zadnjih letih postalo vse pomembnejše. Komisija je v soglasju z državami članicami sprejela dokument o politiki, v katerem je pojasnjeno, kako naj v takih primerih ravnajo akreditacijski organi, da bi preprečili večkratne akreditacije³. Evropsko združenje za akreditacijo, EA (glej oddelek v zvezi z akreditacijsko infrastrukturo), je nato določilo smernice v zvezi s praktičnim izvajanjem navedenih načel politike. Po pridobitvi boljših izkušenj z navedenimi smernicami bo določena stopnja finega uravnavanja na področju izvajanja navedenih načel politike lahko še vedno potrebna.

2.3. Medsebojno strokovno vrednotenje

Medsebojno strokovno vrednotenje je verjetno najosnovnejše orodje za zagotavljanje, da evropski sistem akreditacije izpolni pričakovanja v zvezi z zagotavljanjem kakovosti evropskega sistema za ugotavljanje skladnosti. Uspešno medsebojno strokovno vrednotenje je pogoj za vzajemno priznavanje certifikatov o akreditaciji.

² Njihovi kontaktni podatki so na voljo na spletnem mestu Komisije na naslovu: <http://ec.europa.eu/enterprise/newapproach/nando/index.cfm?fuseaction=ab.main>.

³ CERTIF 2009–06 Rev. 6.0 Cross Border Accreditation Activities (Čezmejne akreditacijske dejavnosti) (glej spremljajoči delovni dokument služb Komisije).

Strog mehanizem medsebojnega strokovnega vrednotenja med nacionalnimi akreditacijskimi organi je zato ključnega pomena za dobro izvajanje Uredbe. Zagotavlja stalen nadzor kakovosti dela nacionalnih akreditacijskih organov ter tudi proces pridobivanja znanja in izkušenj za tiste, ki se jih ocenjuje, ter tudi za tiste, ki oceno izvajajo. Medsebojno strokovno vrednotenje akreditacijo razlikuje ter izpostavlja v primerjavi z drugimi načini vrednotenja usposobljenosti in storilnosti organov za ugotavljanje skladnosti. Naslednji cilj je še bolj okrepiti postopek medsebojnega strokovnega vrednotenja, povečati razpoložljivost usposobljenih in izkušenih medsebojnih pregledovalcev ter še naprej usklajevati pristope, zlasti v zakonsko urejenem sektorju.

2.4. Evropska akreditacijska infrastruktura

Kot je določeno v Uredbi, je Komisija Evropsko združenje za akreditacijo (EA) priznala kot evropsko akreditacijsko infrastrukturo⁴. Nato je sklenila sporazum, ki določa natančne naloge EA, določbe o financiranju in določbe o nadzoru organa.

Aprila 2009 so Komisija, Efta, države članice in EA podpisali splošne smernice o sodelovanju, ki poudarjajo njihovo politično zavezo k tesnemu sodelovanju za uspešno izvajanje poglavja Uredbe v zvezi z akreditacijo⁵. Izražajo splošno razumevanje pomembnosti akreditacije za evropsko gospodarstvo kot tudi njeno podporno vlogo za številne evropske politike in ustrezno zakonodajo. Smernice določajo posebne cilje politike za akreditacijo, da bi lahko dosegla cilje, določene v Uredbi.

Junija 2010 sta Komisija in EA podpisala okvirni sporazum o partnerstvu za obdobje 2010–2014. Naveden okvirni sporazum o partnerstvu omogoča finančno podporo za EA pri izvajanju njegovih nalog, kot jih določa Uredba, in uresničevanju ciljev, opredeljenih v smernicah. Dejavnosti EA, upravičene do financiranja EU, vključujejo tehnično delo, povezano s sistemom medsebojnega strokovnega vrednotenja, zagotavljanje informacij zainteresiranim strankam in sodelovanje organa v mednarodnih organizacijah na področju akreditacije, pripravo in posodabljanje prispevkov za smernice v zvezi z akreditacijo, uradnim obveščanjem organov za ugotavljanje skladnosti, ugotavljanjem skladnosti in nadzorom trga ter podporne dejavnosti za tretje države⁶.

Okvirni sporazum o partnerstvu določa možnost letne donacije za poslovanje za tekoče delo EA in njegovega sekretariata. V času pisanja tega poročila sta bili izplačani dve donaciji za poslovanje v znesku 375 000 EUR, kar je približno 40 % celotnega proračuna EA.

Z donacijo se je podprlo delo, povezano z delovanjem in upravljanjem sistema medsebojnega strokovnega vrednotenja, ki je v letih 2010 in 2011 zajemal 32 vrednotenj, skupaj s predhodnimi vrednotenji, začetnimi vrednotenji, ponovnimi vrednotenji in izrednimi vrednotenji nacionalnih akreditacijskih organov, in

⁴ Glej člen 14 Uredbe.

⁵ Splošne smernice za sodelovanje med Evropskim združenjem za akreditacijo ter Evropsko komisijo, Evropskim združenjem za prosto trgovino in pristojnimi nacionalnimi organi. UL 2009/C 116/04: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2009:116:0006:0011:SL:PDF>.

⁶ Glej člen 32 Uredbe.

8 usposabljanj pregledovalcev. Dejavnosti na tem področju vključujejo tudi uvedbo splošnega postopka za krepitev sistema medsebojnega strokovnega vrednotenja, v okviru katerega so se oblikovali številni predlogi, o katerih trenutno poteka razprava.

Poleg tega si odbor EA za horizontalno usklajevanje, odbor za laboratorije ter certifikacijski in inšpekcijski odbor prizadevajo za spodbujanje enotnega razumevanja, kako izvajati akreditacijo, ter za podporo akreditacije v zadevnih zakonsko urejenih sektorjih. Rezultat navedenih prizadevanj so številne smernice⁷.

EA je zelo dejavno tudi pri izpolnjevanju svojih nalog v zvezi z zagotavljanjem strokovnih izkušenj in znanja različnim službam Komisije za vključevanje akreditacije v zakonodajne projekte ali pri izvajanju obstoječe sektorske zakonodaje⁸.

Poleg tega je EA prek svojega svetovalnega odbora sodelovalo z zainteresiranimi stranmi in izpolnilo svoje obveznosti v zvezi s sodelovanjem v mednarodnih akreditacijskih organizacijah ILAC/IAF, in sicer s sodelovanjem v njihovem postopku medsebojnega strokovnega vrednotenja in različnih delovnih skupinah. Prav tako je okrepilo odnose s tretjimi državami, in sicer s sprejetjem nacionalnih akreditacijskih organov Efte in držav kandidatk za polnopravne člane ter s podpisom pridružitvenih sporazumov z nacionalnimi akreditacijskimi organi držav, ki sodelujejo v evropski sosedski politiki. EA ima trenutno 35 polnopravnih članov in 13 pridruženih članov⁹.

Poleg letnih donacij za poslovanje je v okvirnem sporazumu o partnerstvu z EA določena tudi možnost donacij za ukrepe za posebne projekte. Do zdaj se ta možnost še ni uporabila.

Sodelovanje z EA je bilo na splošno zelo uspešno. Z začetkom veljavnosti Uredbe in novo vlogo EA kot evropske akreditacijske infrastrukture v tem okviru je bilo vloženega veliko truda za prilagajanje na spremenjene razmere za akreditacijo. Dosežen napredek je treba še dodatno okrepiti za nadaljnjo krepitev vloge akreditacije kot zadnje stopnje nadzora v evropskem sistemu za ugotavljanje skladnosti. Ker se akreditacija vse bolj uporablja za namene zakonodaje EU, lahko to zajema tudi pregled virov in finančne podpore, ki so na voljo EA.

2.5. Akreditacija kot podpora za uradno obveščanje

V Uredbi je zelo jasno dana prednost akreditaciji, kadar se uporablja kot sredstvo za dokazovanje strokovne usposobljenosti organa za ugotavljanje skladnosti zaradi „uradnega obveščanja“ v skladu s posebno zakonodajo, tj. dokončno priznanje sposobnosti organa, da ugotovi skladnost proizvoda z zahtevami dane uredbe ali direktive.

⁷ <http://www.european-accrreditation.org/content/publications/pub.htm>.

⁸ Dejavnosti niso omejene na službe Generalnega direktorata za podjetništvo in industrijo, ampak so se razširile na druge generalne direktorate (med drugim GD SANCO, GD AGRI, GD ENV, GD MOVE, GD CLIMA). Odličen primer je sodelovanje pri novi evropski uredbi o akreditaciji in preverjanju trgovanja z emisijami (ETS), kjer je EA pri iskanju rešitve, ki izpolnjuje potrebe te zakonodaje, tesno sodelovalo z GD ENTR in GD CLIMA (Uredba Komisije (EU) št. 600/2012 z dne 21. junija 2012 o preverjanju poročil o emisijah toplogrednih plinov in poročil o tonskih kilometrih ter o akreditaciji preveriteljev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta Besedilo velja za EGP).

⁹ <http://www.european-accrreditation.org/content/ea/members.htm>.

Prednost akreditacije je njena preglednost, ki temelji na standardih, medsebojno strokovno vrednotenje pa zagotavlja, da se ohranijo primerljive ravni kakovosti. To ne velja za uradno obveščanje, ki ne temelji na akreditaciji. Komisija je zato v soglasju z državami članicami objavila smernice v zvezi z vrsto informacij, ki jih mora vsebovati neakreditirano uradno obvestilo¹⁰. Ker neakreditiranim uradnim obvestilom ni vedno priložena ustrezna dokumentacija, države članice in Komisija pa imajo več časa za vložitev ugovorov, lahko postane postopek uradnega obveščanja v teh primerih precej dolgotrajen in zapleten.

Uporaba akreditacije za namene obveščanja se razlikuje med državami članicami in med sektorji. V nekaterih državah članicah je akreditacija za namene obveščanja obvezna, v drugih, ki uporabljajo mešan pristop, pa ni obvezna. Ob koncu leta 2009 pred začetkom veljavnosti Uredbe je bilo od 2249 uradnih obvestil 1089 neakreditiranih in 1118 akreditiranih, do junija 2012 pa je bilo od 3106 uradnih obvestil neakreditiranih 861 in 2196 akreditiranih. Akreditacija uspešno prevzema svojo vlogo podpore uradnemu obveščanju. Tesnejša komunikacija med nacionalnimi organi in akreditacijskim organom je zato zagotovljena.

2.6. Smernice

Komisija je v soglasju z državami članicami objavila smernice, ki so določene v spremljajočem delovnem dokumentu služb Komisije.

2.7. Izzivi

Medtem ko je Uredba določila trden pravni okvir za akreditacijo, bodo v naslednjih letih glavni izzivi pri izvajanju poglavja v Uredbi v zvezi z akreditacijo utrditev in krepitev sistema ter tudi ozaveščanje in boljše razumevanje prednosti akreditacije. Poleg številnih pravnih vprašanj v zvezi z akreditacijo bo to zahtevalo dodatno krepitev sistema medsebojnega strokovnega vrednotenja kot glavnega orodja za zagotavljanje stalne kakovosti certifikatov po celotni EU. Poleg tega bo treba akreditaciji za namene uradnega obveščanja nameniti večji poudarek, pri čemer jo bo treba uporabljati bolj sistematično na področjih zakonodaje EU, na katerih zakonodaja določa ugotavljanje skladnosti in določitev organov za ugotavljanje skladnosti. To lahko pomeni tudi, da bosta morala Komisija in EA razviti sheme sektorske akreditacije za zagotavljanje, da organi za ugotavljanje skladnosti dosegajo raven usposobljenosti, ki jo na področjih s posebnimi zahtevami zahteva usklajevalna zakonodaja Unije¹¹.

3. OKVIR NADZORA TRGA UNIJE ZA PROIZVODE

V tem oddelku je povzeto stanje izvajanja glavnih določb Uredbe (ES) št. 765/2008 v zvezi z vzpostavitvijo okvira nadzora trga za vse usklajene proizvode na enotnem trgu. To poglavje je dopolnilo k informacijam iz ocene učinka, ki je priložena predlogom Komisije za uredbo o varnosti proizvodov in uredbo za nadzor trga.

¹⁰ CERTIF 2010-08 Rev.1 Notification without Accreditation (Art. 5(2) of Reg. 765/2008) (Uradno obvestilo brez akreditacije (člen 5(2) Uredbe 765/2008)).

¹¹ Glej člen 13(3) Uredbe.

3.1. Zahteve za organizacijo nadzora trga s strani držav članic

V Uredbi so določene posebne zahteve za organizacijo nadzora trga s strani držav članic od leta 2010. Večina držav članic je fino uravnala svoje upravne strukture in vzpostavila posebne rešitve za zagotavljanje izpolnjevanja navedenih zahtev. Odgovore držav članic na vprašalnik v zvezi z izvajanjem Uredbe je mogoče povzeti¹² na naslednji način:

- *Odgovornost in identiteta organov:* v večini držav članic so bile v skladu z Uredbo potrebne le nekatere manjše prilagoditve že obstoječih dejavnosti za nadzor trga (npr. vzpostavitev programa za krepitev nadzora trga), saj so države članice z ustrezno nacionalno zakonodajo že vzpostavile postopke za nadzor trga.
- *Komunikacijski in koordinacijski mehanizmi med organi za nadzor trga* se v državah članicah razlikujejo: komunikacijski kanali včasih temeljijo na neuradnem sporazumu ali komunikacija poteka prek koordinacijskega organa za nadzor trga, prek delovne skupine, odgovorne za izvajanje novega zakonodajnega okvira, ali prek odbora za nadzor trga.
- *Postopek za sledenje pritožbam:* pred Uredbo je večina držav članic že vzpostavila sisteme za pritožbe. Čeprav se navedeni sistemi redno posodablajo, večina držav članic navaja, da se jih lahko dodatno izboljša.
- *Postopki za spremljanje nesreč in poškodb zdravja:* nekatere države članice menijo, da je potreben izboljšan sistem za podatke o nesrečah, pri čemer bi lahko temeljil na obstoječi zbirki podatkov EU o poškodbah.
- *Krepitev pooblastil organov za nadzor trga:* v državah članicah je bilo nekaj manjših prilagoditev, saj so bila izvršilna pooblastila večinoma skladna s tistimi, ki se zahtevajo v skladu z Uredbo. Nekatere države članice so morale spremeniti obstoječo nacionalno zakonodajo, da bi zagotovile skladnost z Uredbo.
- *Krepitev finančnih in človeških virov organov za nadzor trga:* v večini držav članic so se zaradi proračunskih omejitev finančni in človeški viri za nadzor trga zmanjšali, v manjšem delu držav članic pa večje prilagoditve do zdaj niso bile potrebne.
- *Kazni za gospodarske subjekte:* kazni za gospodarske subjekte, ki ne izpolnjujejo zahtev, so obstajale že pred začetkom veljavnosti Uredbe, vendar so bile v nekaterih državah članicah kot posledica novih pristojnosti organov za nadzor trga delno spremenjene.

Na začetku leta 2010 vse države članice ter Islandija in Turčija Komisijo obvestile o svojih organih za nadzor trga in področjih, za katera so pristojni, kot je izrecno zahtevano v Uredbi¹³. Ta sporočila zagotavljajo dober pregled porazdelitve nalog in odgovornosti na področju nadzora trga za usklajeno blago, vključno z ustreznimi

¹²

Celoten pregled odgovorov je v spremljajočem delovnem dokumentu služb Komisije.

¹³

Glej člen 17.

kontaktnimi podatki. Objavljena so bila na spletnem mestu Komisije¹⁴, pri čemer nedvomno prispevajo k preglednosti nacionalnih organov za nadzor trga v EU.

3.2. Nacionalni programi za nadzor trga

V skladu z Uredbo¹⁵ morajo države članice vzpostaviti, izvajati in posodabljeni svoje programe za nadzor trga. O programih morajo prav tako obveščati druge države članice in Komisijo ter prek interneta omogočiti dostop javnosti do njih. Namen teh programov je organom drugih držav ter tudi državljanom na splošno omogočiti razumevanje, kako, kdaj, kje in na katerih področjih se izvaja nadzor trga. Nacionalni programi vsebujejo tudi podatke o splošni organizaciji nadzora trga na nacionalni ravni (npr. o mehanizmi usklajevanja med različnimi organi, dodeljenih virih, delovnih metodah itd.) ter o posebnih področjih ukrepanja (npr. kategorijah proizvodov, kategorijah tveganj, vrstah uporabnikov itd.).

Večina držav članic je leta 2010, 2011 in 2012 Komisijo obvestila o svojih nacionalnih (splošnih ali sektorskih) programih in morebitnih potrebnih revizijah (glej preglednico 1). Leta 2012 je Komisija na svojem spletnem mestu objavila nezaupno izvirno in prevedeno različico najnovejših nacionalnih programov, ki jih je prejela od držav članic, Islandije in Turčije¹⁶.

Ocena prizadevanj držav članic je na splošno zelo pozitivna, kljub dejstvu, da so nekatere države večji poudarek namenile podatkom v zvezi s splošno organizacijo nadzora trga, druge pa so dale prednost podatkom v zvezi z dejavnostmi sektorja, tako da podatki niso vedno v celoti primerljivi. Načini, kako so države članice organizirale sodelovanje in usklajevanje med različnimi organi in carino, bi lahko bili bolj jasni.

Komisija je državam članicam pri izvajanju navedenih določb Uredbe pomagala zlasti s predlaganjem skupne predloge za pripravo njihovih sektorskih programov. S tem je znatno olajšana primerljivost nacionalnih podatkov na posebnih področjih proizvodov ali zakonodaje, pri čemer je organom za nadzor trga omogočeno, da načrtujejo čezmejno sodelovanje na področjih skupnega interesa.

Preglednica1: Nacionalni programi za nadzor trga – stanje v obdobju 2010–2012

<i>Država</i>	<i>Vrsta programa</i> ¹⁷	<i>2010</i>	<i>2011</i>	<i>2012</i>
Avstrija	Splošni in sektorski	x	x	x
Belgija	Splošni*	x	x	x
Bolgarija	Splošni*	x	x	x
Ciper	Splošni in sektorski	x	x	x
Češka	Sektorski	x	x	x

¹⁴ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/regulatory-policies-common-rules-for-products/market-surveillance-authorities/index_en.htm.

¹⁵ Glej člen 18(5).

¹⁶ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/regulatory-policies-common-rules-for-products/national-market-surveillance-programmes/index_en.htm.

¹⁷ Primer odraža zlasti pristop, uporabljen za leto 2012.

<i>Država</i>	<i>Vrsta programa</i> ¹⁷	<i>2010</i>	<i>2011</i>	<i>2012</i>
Danska	Splošni in sektorski	x	x	x
Estonija	Splošni in sektorski	x	x	x
Finska	Sektorski	x	x	x
Francija	Splošni in sektorski	x	x	x
Grčija	Splošni	x	x	x
Irska	Splošni*	x	x	x
Italija	Splošni	x	x	x
Latvija	Splošni in sektorski	x	x	x
Litva	Sektorski	x	x	x
Luksemburg	Splošni in sektorski	x	x	x
Madžarska	Sektorski	x	x	x
Malta	Sektorski	x	x	x
Nemčija	Splošni*	x	x	x
Nizozemska	Sektorski	x	x	x
Poljska	Splošni in sektorski	x	x	x
Portugalska	Splošni in sektorski	x	x	x
Romunija	Splošni in sektorski	x	x	x
Slovaška	Splošni in sektorski	x	x	x
Slovenija	Splošni in sektorski	x	x	x
Španija	Sektorski	–	x ¹⁸	x
Švedska	Splošni in sektorski	x	x	x
Združeno kraljestvo	Splošni in sektorski	x	x	x
Islandija	Splošni	x	x	x
Turčija	Splošni	x	x	x

* Program zajema tudi nekatere podatke v zvezi s posebnimi sektorji, čeprav to ni podrobno navedeno.

¹⁸

Samo za omejeno število proizvodov.

3.3. Proizvodi, ki pomenijo resno tveganje

V skladu s splošno obveznostjo, ki je določena v Uredbi, morajo države članice zagotoviti, da se blago, ki lahko ogroža zdravje ali varnost uporabnikov (potrošnikov in delavcev) ali sicer ni skladno z zahtevami za proizvode iz usklajevalne zakonodaje EU, odstrani, prepove ali omeji njegova dobava¹⁹. V uredbi je določeno tudi, da morajo države članice v primeru proizvodov, ki se na podlagi ustrezne ocene tveganj štejejo, da pomenijo resno tveganje, o sprejetih ukrepih prav tako nemudoma obvestiti Komisijo prek sistema hitre izmenjave informacij „RAPEX“²⁰.

Z vključitvijo sklicevanja na sistem RAPEX v Uredbo se priznava pomembnost navedenega mehanizma za izmenjavo informacij za področje nadzora trga na enotnem trgu in povezavo tega mehanizma z uredbami v zvezi s proizvodi. Sklicevanje na sistem RAPEX je vplivalo tudi na razširitev obveznosti v zvezi s pošiljanjem obvestil RAPEX na vse blago s področja uporabe usklajevalne zakonodaje EU, vključno s proizvodi za uporabo v strokovnem okviru (npr. industrijski stroji) in proizvodi, ki lahko poleg zdravja in varnosti ogrozijo tudi druge javne interese (npr. okolje, varnost zaščite, poštenost trgovinskih poslov itd.).

Navedena razširitev je prispevala zlasti k varovanju delavcev²¹ in varovanju okolja²², čeprav je bilo skupno število novih obvestil v prvih dveh letih izvajanja Uredbe precej omejeno. Poleg obvestil RAPEX v skladu z Direktivo o splošni varnosti proizvodov je Komisija leta 2010 prejela 20 obvestil v skladu z Uredbo (ES) št. 765/2008 (pri čemer se jih 7 nanaša na proizvode, ki pomenijo resno tveganje), leta 2011 pa je prejela 25 takšnih obvestil (pri čemer se jih 17 nanaša na proizvode, ki pomenijo resno tveganje)²³. Skupno je 9 držav članic posredovalo obvestila o profesionalnem blagu in proizvodih, ki bi lahko poleg zdravja in varnosti ogrozili tudi druge javne interese.

Novejši vzorci kažejo povečanje števila prejetih obvestil, saj je Komisija leta 2012 potrdila skupno 37 novih obvestil, pri čemer se jih je 31 nanašalo na proizvode, ki pomenijo resno tveganje. V istem obdobju je z obveščanjem začela dodatna država članica. Pričakuje se, da se bodo te številke sčasoma zagotovo povečale s povečano proaktivnostjo držav članic na področju profesionalnih proizvodov in s popolno prilagoditvijo njihovih praks na širše področje uporabe sistema RAPEX.

Za izvajanje Uredbe je bilo potrebnih nekaj prizadevanj Komisije za usklajevanje strokovnega znanja in izkušenj, ki so potrebni za oceno novih obvestil in prilagoditev operativnih postopkov na širše področje uporabe sistema. Dokončna vzpostavitev

¹⁹ Glej člen 16.

²⁰ Glej člen 20 in 22. RAPEX je sistem hitrega obveščanja, ki je že vzpostavljen v skladu s členom 12 Direktive o splošni varnosti proizvodov.

²¹ Primeri so obvestila o mešalcu krme, ki se uporablja v kmetijstvu in za katerega je bilo po nesreči s smrtnim izidom v državi, ki je poslala obvestilo, ugotovljeno, da ni skladen z Direktivo o strojih 2006/42/ES, ter o številnih strokovnih orodjih, za katere je bilo ugotovljeno, da niso skladna z Direktivo o nizki napetosti 2006/95/ES.

²² Primeri so obvestila o številnih kosih potrošniške zaščitne opreme in embalažah igrač z vsebnostjo kadmija, ki presegajo meje, dovoljene z Uredbo (ES) št. 1907/2006 (REACH), ter obvestila o pirotehničnih izdelkih, ki vsebujejo obstojna organska onesnaževala.

²³ Več podrobnosti o navedenih obvestilih (države članice, ki so poslale obvestilo, kategorije proizvodov itd.) je na voljo v poglavju 2.3 letnega poročila RAPEX za leti 2010 in 2011 na spletnem mestu: http://ec.europa.eu/consumers/safety/rapex/key_docs_en.htm.

informacijsko-tehnološke platforme za obvestila RAPEX, GRAS-RAPEX²⁴, je velik napredek pri obravnavanju novih obvestil.

3.4. Ustrezna metodologija ocene tveganja

Kot del izvajanja Uredbe prek skupin „SOGS“ je Komisija leta 2011 ustanovila delovno skupino za oceno tveganja, ki jo sestavljajo strokovnjaki iz držav članic. Naloga delovne skupine je bila svetovati v zvezi z ustreznimi sredstvi za izvajanje ocene tveganja za vse neprehrambene proizvode ter vsa tveganja s področja uporabe usklajevalne zakonodaje. Obstoječe smernice RAPEX²⁵ že zagotavljajo metodologijo ocene tveganja za potrošniško blago, ki za države članice zagotovo pomenijo pomembno referenco. Delovna skupina je bila pozvana, naj oceni: (i) ali bi lahko obstoječa metodologija, ki se v glavnem osredotoča na neusklajene proizvode, ustrezno upoštevala pravne zahteve glede usklajenega blaga; (ii) načine obravnavanja potrebe po oceni tveganj za druge javne interese poleg zdravja in varnosti, ki jih ta metodologija ne zajema.

Ob zaključku projekta je delovna skupina za oceno tveganja sklenila, da je metodologija iz smernic RAPEX dobra podlaga, vendar je treba njeno primernost za usklajeno področje izboljšati z vključevanjem izrecnega sklicevanja na osnovne zahteve za proizvode in ustrezne usklajene standarde. Poleg tega je treba jezik metodologije prilagoditi širšemu naboru javnih interesov, in sicer z osredotočanjem na pojem „škoda“ namesto na pojem „poškodbe“²⁶.

3.5. Splošni sistem informacijske podpore – ICSMS

V skladu z Uredbo mora Komisija razviti in vzdrževati splošni sistem za arhiviranje in izmenjavo informacij o vseh vprašanjih v zvezi z dejavnostmi in programi za nadzor trga²⁷.

Strokovnjaki Komisije so pregledali možne alternative (pridobitev obstoječega orodja, razvoj novega orodja itd.) in sklenili, da je najprimernejša rešitev pridobitev orodja „ICSMS“ (informacijski in komunikacijski sistem za nadzor trga), ki je trenutno edini že delujoči tovrstni informacijski sistem. V času pregleda je sistem ICSMS kot komunikacijsko sredstvo organov za nadzor trga za izmenjavo informacij v zvezi s preiskavami posebnih proizvodov in povezanih dejavnosti uporabljajo 12 držav članic EU/Efte (Avstrija, Belgija, Ciper, Estonija, Luksemburg, Malta, Nemčija, Nizozemska, Slovenija, Švedska, Švica in Združeno kraljestvo).

Novembra 2011 se je Komisija z organom ICSMS-AISBL (organ za prerazporejanje organov za nadzor trga v državah članicah EU/Efte, ki uporabljajo sistem ICSMS) in agencijo LUBW (agencija za okoljske meritve, ki je odvisna od ministrstva za okolje in promet zvezne dežele Baden-Wuerttemberg in ki fizično gosti sistem ICSMS)

²⁴ GRAS-RAPEX je 29. maja 2012 nadomestila aplikacijo RAPEX-REIS. Nova informacijsko-tehnološka platforma ima več funkcionalnosti, med drugim spustne menije, ki kontaktnim točkam RAPEX omogoča nalaganje podatkov v zvezi s profesionalnimi proizvodi in drugimi tveganji poleg tveganj za zdravje in varnost.

²⁵ Sprejete s Sklepom Komisije 2010/15/EU z dne 16. decembra 2009, UL L 22, 26.1.2010, str. 1, http://ec.europa.eu/consumers/safety/rapex/docs/rapex_guid_26012010_en.pdf

²⁶ Dokument SOGS-MSG N031Rev1 ali CERTIF 2012-01 Rev1.

²⁷ Glej člen 23 Uredbe.

dogovorila za nakup sistema ICSMS v vrednosti 1 940 940 EUR. V skladu s pogodbo sta se ICSMS-AISBL in LUBW zavezala, da bosta:

- pravice intelektualne lastnine sistema ICSMS prenesla na Komisijo,
- vključila države članice, ki še niso članice sistema ICSMS, in zagotovila izobraževanje za uporabnike iz novih držav članic sistema ICSMS (prva izobraževanja so potekala maja in junija 2012),
- zagotovila tehnično podporo in asistenco za vse uporabnike sistema ICSMS (vključno s službo za pomoč uporabnikom),
- dnevno upravljala sistem ICSMS in zagotovila kakovost storitve,
- znanje in izkušnje v zvezi s sistemom ICSMS prenesla na Komisijo.

Sistem ICSMS s podporo interneta omogoča celostno izmenjavo informacij med vsemi organi za nadzor trga. Sistem med uporabniki omogoča hitro in učinkovito izmenjavo rezultatov preskusov, podatkov o identifikaciji proizvoda, fotografij, informacij o gospodarskih subjektih, ocen tveganja, vključno s podatki o nevarnosti, ter podatkov o nesrečah in ukrepih, ki so jih sprejeli organi za nadzor.

Sistem ICSMS je sestavljen iz internega in javnega območja. Interno območje je namenjeno uporabi organov za nadzor trga. Uporabljajo ga lahko tudi carinski organi in uradniki EU. Vsebuje vse razpoložljive informacije (opis proizvoda, rezultate preskusov, sprejete ukrepe itd.). Javno območje je namenjeno uporabi potrošnikov in gospodarskih subjektov. Javno vidne informacije vsebujejo samo podatke, ki se sklicujejo na proizvod in njegovo neskladnost, pri čemer ne vsebujejo internih dokumentov (npr. med organom in proizvajalcem/uvoznikom itd.).

V okviru sistema ICSMS se že zbirajo rezultati preskusov na več kot 47 500 proizvodih, sestavljen pa je tudi seznam z več kot 650 organi v vseh državah EGP iz več kot 45 direktiv. Uporabniških računov je 3 600. Sistem ICSMS vsem internim in javnim uporabnikom omogoča posebno iskanje. Iskanje se lahko na primer izvede glede na posamezne proizvode in glede na rezultate preskusa za celotno skupino proizvodov. Pridobijo se lahko rezultati preskusa za proizvode iz določenih držav. Proizvajalci, uvozniki in trgovci lahko pridobijo informacije o proizvodih, ki spadajo na področje uporabe določenih direktiv, obvestila v skladu z zaščitno klavzulo, informacije o obvestilih RAPEX. Zaupnost je zaščitena s sistemom za odobritev dostopa.

Vsak organ za nadzor trga lahko vnese podatke o preiskovanih proizvodih, ki še niso v zbirki podatkov, in doda komentarje k že obstoječi podatkovni datoteki proizvoda, npr. povratne informacije o dejavnostih organov za nadzor trga v zvezi s preiskovanimi proizvodi. Poleg tega je na voljo možnost prenosa odgovornosti za proizvod z enega organa na drugega (t. i. „podajanje štafetne palice“), ki se veliko uporablja.

Za oceno pogodbe ICSMS je še prezgodaj, saj je bila podpisana novembra 2011, uvajanje sistema v državah EU, ki še niso bile vključene v sistem, pa se je pravkar začelo. Vendar ob upoštevanju potenciala sistema ICSMS pogodba predstavlja dobro razmerje med kakovostjo in ceno za Komisijo in vse zadevne zainteresirane strani

(nacionalne organe, proizvajalce, državljane). Splošni sistem informacijske podpore, uveden v skladu z Uredbo, se predvidoma uporablja kot orodje politike, ki omogoča lažji nadzor trga po celotni Evropski uniji, zlasti z večanjem učinkovitosti in skladnosti preiskav, ki se izvajajo na nacionalni ravni.

Po navedbah strokovnjakov, ki uporabljajo sistem ICSMS, izmenjava informacij o rezultatih preskusov in preiskav organom za nadzor trga med drugim prinaša nekatere prednosti:

- hitro ukrepanje: informacije o nevarnih proizvodih se lahko objavijo nemudoma, kar omogoča takojšnje ukrepanje,
- odvracanje: „črne ovce“ med proizvajalci bodo zaznane prej, kazni zanje pa bodo učinkovitejše,
- preprečevanje podvajanja dela: rezultati preskusa enega organa za nadzor bodo takoj na voljo vsem drugim državam članicam,
- možnost ustvarjanja statistik glede na sektor, proizvod itd. ter
- pokritost vseh vprašanj v zvezi z neskladnostjo proizvodov.

Poleg tega sistem ICSMS zagotavlja pomembno platformo za izvajanje evropske politike za nadzor trga, saj ustvarja podlago za:

- usklajevanje tržnih intervencij v širšem smislu proti sumljivim proizvodom,
- razvoj najboljših praks, izmenjavo splošnega znanja in izkušenj,
- sprejetje skupnega pristopa k dejavnostim za nadzor trga v različnih državah (in s tem preprečevanje izkrivljanja konkurence),
- razpoložljivost enciklopedije podatkov EU v zvezi z nadzorom trga,
- informacije državljanov o neskladnih proizvodih ter kontaktnih podatkih pristojnih organov²⁸.

3.6. Podpora upravnemu sodelovanju

Uredba (ES) št. 765/2008 daje Komisiji pravno podlago za finančno pomoč in podporo državam članicam v zvezi z dejavnostmi skupin ADCO (skupine za upravno sodelovanje na področju nadzora trga)²⁹.

Glavni cilj skupin za upravno sodelovanje na področju nadzora trga je zagotoviti ustrezno in enotno uporabo tehničnih določb direktiv (postopkov potrjevanja) ter s tem omejiti uporabo omejitev s strani držav članic pri dajanju proizvodov, ki so potrjeni kot skladni, na trg.

Trenutno obstaja dvajset skupin ADCO. Na splošno imajo letno 40 sestankov, na katerih obravnavajo področja, kot so gradnja, varnost igrac, emisije hrupa,

²⁸ Glej člen 19(2).

²⁹ Glej člen 32(1)(e).

pirotehnična sredstva, radijska in telekomunikacijska terminalska oprema, elektromagnetna združljivost, nizkonapetostna oprema, medicinski pripomočki, oprema in zaščitnimi sistemi, namenjeni za uporabo v potencialno eksplozivnih atmosferah, tlak in premična tlačna oprema, stroji, dvigala, žičniške naprave, osebna zaščitna oprema, okoljsko primerna zasnova, energijsko označevanje, merilni inštrumenti in neavtomatske tehtnice ali plovila za rekreacijo. Udeleženci so uradniki nacionalnih organov za nadzor trga, ki sestankom tudi predsedujejo. V skupinah je zastopana tudi Komisija.

Vendar je bilo na sestankih skupin ADCO glede na sektorje opaziti različne ravni udeležbe. Zdi se, da je glavni razlog za slabo udeležbo nekaterih skupin pomanjkanje finančnih sredstev za pot in namestitev predstavnikov. Po drugi strani se zaradi navedenih finančnih težav pri organizaciji sestankov nekateri organi za nadzor trga ne prijavijo za predsedstvo skupine.

4. NADZOR PROIZVODOV, KI VSTOPAJO NA TRG EU

Uredba (ES) št. 765/2008 določa tudi pravni okvir za nadzor zunanjih meja³⁰. Splošni cilj določb je zagotoviti, da so v državah članicah vzpostavljeni ustrezni mehanizmi za preverjanje, ali so proizvodi iz tretjih držav, ki vstopajo na trg EU, skladni z zahtevami iz zakonodaje Unije. Zaradi tega so v Uredbi določena osnovna načela v zvezi z delovanjem nadzora zunanjih meja in izdajanjem ali neizdajanjem dovoljenj za sprostitev blaga v prosti promet ter sodelovanjem vseh organov, ki sodelujejo pri izvajanju navedenih nalog. Te določbe temeljijo na Uredbi Sveta (EGS) št. 339/93³¹, ki je bila razveljavljena z navedeno uredbo.

4.1. Izvajanje držav članic

Države članice so zato posebne določbe v zvezi z nadzorom meja izvajale z:

- vzpostavitev enotne kontaktne točke za razvoj uspešnega in učinkovitega nadzora meja,
- zagotavljanjem razpoložljivosti finančnih sredstev za nadzor meja,
- razvojem politike v zvezi z načini izvajanja nadzora meja,
- širjenjem območja nadzora meja, da se zajame več točk vstopa,
- zagotavljanjem ustrezne usmerjenosti nadzora meja in preprečevanjem negativnih vplivov na spodbujanje trgovine,
- vzpostavitev pisnih dogovorov med carinskimi organi in organi za nadzor trga za okrepljeno sodelovanje na področju nadzora meja,
- izboljšanjem sodelovanja med carinskimi organi in organi za nadzor trga (npr. izboljšanje izmenjave informacij, povečanje sodelovanja z organi za nadzor trga tretjih držav),
- zagotavljanjem pomoči carinikom, ki izvajajo carinski nadzor,
- izvajanjem ali sodelovanjem v analizah tveganja,
- usklajevanjem carinskih ukrepov,
- usposabljanjem carinikov.

³⁰ Glej člene 27, 28 in 29.

³¹ Uredba Sveta (EGS) št. 339/93 z dne 8. februarja 1993 o preverjanju skladnosti s pravili o varnosti proizvodov za izdelke, uvožene iz tretjih držav (UL L 40, 17.2.1993, str. 1).

4.2. Smernice Komisije

Za lažje izvajanje Uredbe (ES) št. 765/2008 je Komisija skupaj z državami članicami pripravila Smernice za uvozni nadzor na področju varnosti in skladnosti proizvodov³². Smernice so instrument za pomoč carinskim organom in organom za nadzor trga pri izboljševanju načinov sodelovanja in dobre upravne prakse. Hkrati so Smernice osredotočene na praktična vprašanja, s katerimi se carinski organi soočajo pri izvajanju nadzora, povezanega z varnostjo in skladnostjo proizvodov.

Smernice so sestavljene iz splošnega in posebnega dela. Splošni del je bistven za razumevanje celotne ustrezne veljavne zakonodaje EU ter zlasti obveznosti glede nadzora varnosti in skladnosti ter sodelovanja med ustreznimi nacionalnimi organi. Posebni del Smernic je sestavljen iz praktičnih orodij za carinike, npr. informativnih listov in kontrolnih seznamov za posamezne skupine proizvodov, ki naj bi olajšali nadzor.

Komisija usklajuje prizadevanja držav članic za širjenje in uporabo Smernic na nacionalni ravni. Sodeluje tudi v obsežnem programu obiskov v posameznih državah, da bi nacionalne uradnike v kar največji možni meri usmerjala in obravnavala morebitna posebna vprašanja.

Vse navedene pobude so se financirale s programom Carina 2013³³.

5. OZNAKA CE IN UGOTAVLJANJE SKLADNOSTI

Komisija je v preteklosti med gospodarskimi subjekti, zlasti med malimi in srednjimi podjetji, opazila pomanjkanje razumevanja pomena oznake CE. Zato so v Uredbi (ES) št. 765/2008 določena splošna načela glede uporabe oznake CE. V zvezi s tem se je Komisija na pobudo Evropskega parlamenta in v okviru izvajanja Uredbe zavezala k izvedbi kampanje obveščanja o oznaki CE, ki je namenjena zlasti gospodarskim subjektom (s poudarkom na MSP) ter tudi javnim organom in potrošnikom.

5.1. Kampanja obveščanja o oznaki CE

Kampanja obveščanja o oznaki CE je bila predvidena za izobraževanje zainteresiranih strani v zvezi z oznako CE. Financirala se je leta 2009 iz programa za podjetništvo in inovativnost in je v celoti stala 2 milijona EUR. Kampanja se je začela v prvem četrtletju leta 2010 in je potekala do marca 2012.

Rezultati kampanje so med drugim:

- vzpostavitev namenskega spletnega mesta v vseh jezikih EU/Efte, kjer so na enem mestu zbrane informacije v zvezi z oznako CE (http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/cemarking/index_sl.htm),

³² http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/common/publications/info_docs/customs/product_safety/guidelines_en.pdf.

³³ Odločba št. 624/2007/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. maja 2007 o vzpostavitvi akcijskega programa za carino v Skupnosti.

- priprava stojnice za predstavitve na trgovskih sejmi³⁴; izobraževalni seminarji v vseh državah članicah EU/Efte (za Švico in Lihtenštajn se je izvedel skupni seminar),
- priprava letakov in brošur v vseh jezikih EU/Efte za strokovnjake in potrošnike; izdelava dveh video posnetkov in promocijskega materiala; izdelava preglednic z opisi primerov uporabe oznake CE v različnih sektorjih v vseh jezikih EU/Efte in številni članki v specializiranih tiskanih medijih.

Zdi se, da je kampanja izpolnila svoje cilje. Uspešnost kampanje potrjujejo povratne informacije iz seminarjev in sejmov (visoko število udeležencev³⁵ in njihove pozitivne pisne ocene), visoko povpraševanje po informativnem materialu³⁶ ter veliko zanimanje tiskanih in spletnih medijev³⁷.

Poleg tega je iz večine vprašanj, ki jih zainteresirane strani zastavljajo v zvezi z oznako CE, razvidno, da zainteresirane strani zdaj bolje razumejo pomen oznake CE ter bolje poznajo svoje pravice in obveznosti. Število pisnih vprašanj zainteresiranih strani Komisiji se je v času kampanje povečalo. Vprašanja so postala zapletenejša in natančnejša, v čemer se je odražalo boljše poznavanje oznake CE kot prej. Poleg tega se z navodili na spletnem mestu zmanjša tveganje za nastanek morebitnih napak in napačna razumevanja.

5.2. Smernice za sektorske zakonodajalce in druge zainteresirane strani

Pravilna uporaba oznake CE predvideva dobro razumevanje postopkov za ugotavljanje skladnosti, ki se uporabljajo za različne proizvode. Za pomoč zakonodajalcem, nacionalnim organom, akreditacijskim organom, organom za ugotavljanje skladnosti, gospodarskim subjektom in drugim zainteresiranim stranem pri izbiri pravih postopkov ugotavljanja je Komisija z različnimi dokumenti politike zagotovila posebne smernice:

- Dokument SOGS-N593 EN ali CERTIF 2009-03 „Orientations for selecting and implementing the modules of Decision 768/2008 and SMEs specificities in the area of conformity assessment“ (Smernice za izbiro in izvajanje modulov Sklepa 768/2008 ter posebnosti malih in srednjih podjetij na področju ugotavljanja skladnosti) vsebuje navodila za zakonodajalce v zvezi z načini izbire modulov ugotavljanja skladnosti iz seznama v Sklepu št. 768/2008/ES. Poleg tega vsebuje navodila za priglase organe, ki izvajajo ugotavljanje skladnosti. V skladu s cilji boljšega upravljanja mora sektorski zakonodajalec upoštevati zapletenost proizvoda, velikost podjetij, ki delujejo v zadevnem sektorju (npr. mala in srednja podjetja), zadevno tehnologijo, tveganje za javni interes ter množično naravo proizvodnega postopka. Priglašeni organi morajo

³⁴ Udeležba na naslednjih sejmi: Hannover Messe 2010 (april 2010), Paris Hopital Expo (maj 2010), London CEDIA EXPO (junij 2010), Berlin IFA (september 2010), Madrid Orto Pro Care (september-oktober 2010), Krakow Eurotool (oktober 2010), mednarodni sejem igrač v Nürnbergu (februar 2011), sejem Milano (januar 2011), Hannover Cebit (marec 2011), Brno (Češka) sejem Amper (marec-april 2011), Hannover Messe (april 2011).

³⁵ Seminarje je spremljalo skoraj dva tisoč predstavnikov zainteresiranih strani. Na nekaterih sejmi je stojnico kampanje obiskalo več kot dva tisoč ljudi, več kot dvesto pa jih je sodelovalo v poglobljenih razpravah z osebjem na stojnici.

³⁶ Šestdeset tisoč izvodov letakov in brošur je že razdeljenih.

³⁷ Več kot sto štirinštirideset tiskanih objav/objav v revijah, glasilih in na specializiranih spletnih straneh.

na podoben način preprečiti nalaganje nepotrebnih bremen gospodarskim subjektom, pri čemer pa vseeno zagotavljajo visoko raven zaščite javnega interesa.

- Dokument SOGS-N594 EN ali CERTIF 2009-04 „Introduction to conformity assessment of the New Legislative Framework as laid down in Decision 768/2008“ (Uvod v ugotavljanje skladnosti novega zakonodajnega okvira iz Sklepa 768/2008) je namenjen osebam (zakonodajalcem, priglasišnim organom, proizvajalcem), ki področja ugotavljanja skladnosti še ne poznajo. Pojasnjuje, kaj je ugotavljanje skladnosti, ter opisuje njegove mehanizme in njegovo vlogo v dobavni verigi proizvoda. Poleg tega pojasnjuje vlogo vpletenih zainteresiranih strani in zagotavlja podrobno analizo postopkov za ugotavljanje skladnosti iz Sklepa 768/2008.
- Dokument SOGS N612 EN ali CERTIF 2009–08 „Using Harmonised Standards to assess the competence of Conformity Assessment Bodies in the context of the New Legislative Framework“ (Uporaba usklajenih standardov za oceno usposobljenosti organov za ugotavljanje skladnosti v smislu novega zakonodajnega okvira) je namenjen zlasti akreditacijskim organom, pri čemer za vsak modul ugotavljanja skladnosti opisuje, kateri usklajeni standard, objavljen v uradnem listu EU, vsebuje merila, ki jih morajo organi za ugotavljanje skladnosti izpolnjevati, da se jih priglasi za zadevni modul.

Dokumenti so na voljo na spletnem mestu Komisije³⁸.

³⁸

http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/documents/certif_doc_en.htm.